

בעובי היער עמד בית קטנטן קסום. גרה שם מכשפה קטנה ביחד עם העורב החכם שלה. היא הייתה רק בת מאה עשרים ושבע שנים, וזה בשביל מכשפה מעט מאוד. בן כמה היה העורב - איש לא ידע.

כדי להיות מכשפה של ממש צריך ללמוד את כל ספרי הקסמים.
המכשפה הקטנה למדה במרץ שש שעות כל יום. אבל לפעמים הייתה
מאוד מפוזרת ולא הכל הצליח לה.

"הרי עמדת לקסם גשם!" אמר העורב "לא יוצלחת שכמותך! ראי מה
נופל מהענן הזה!"
"כי אני כועסת. הערב מסיבת מכשפות על ההר הקרח ואותי לא
הזמינו. אבל בכל זאת אעוף לשם!"

"את יודעת שאת עוד צעירה מדי. יתפסו אותך ותצטערי" אמר העורב.
"ואולי לא יתפסו" חשבה המכשפה הקטנה ובלילה עפה להר הקרח.

בלי שהרגישו בה השתלבה במעגל הרקודים. קפצה לגובה וצעקה יותר חזק מאחרות והייתה שמחה מאוד. אך פתאום הרגישה בה הדודה הרעה.

"הי, זו בת אחותי הטרדנית? הרי לא הזמינו אותך למסיבה. צריך להעניש אותך."
והמכשפות סחבו אותה בפני המכשפה הראשית.

הן חשבו על עונשים איומים. צעקו ומשכו אותה לכל הכוונים. אך
המכשפה הראשית אמרה רק: "תשרפו את המטאטא שלה. שתלך
ברגל הביתה, זה ילמד אותה."

המכשפה הקטנה הלכה ברגל כל היום וכל הלילה. רגלים כאבו לה
ורצתה מאוד לישון. העורב דאג לה מאוד ובא לקראתה.
"בכל זאת תפסו אתך?" קרא.

"זה בגלל הדודה האיומה! אבל מה שחשוב הוא שהמכשפה הראשית הבטיחה שאם אתנהג כמו שצריך ואהיה מכשפה טובה, אז אולי שנה הבאה יתנו לי לרקוד איתן" אמרה המכשפה הקטנה, אחרי שכבר נחה ואכלה.

למחרת הלכה לחנות מכולת. "האם יש לך מטאטאים?" שאלה "אני זקוקה לאחת עם מקל ארוך. ועוד רבע קילו סוכריות."

היא שילמה, כבדה את העורב בסוכריה, אמרה יפה "שלום
ולהתראות" ועפה לה על המטאטא.
החנווני נדהם. דבר כזה לא ראה מעולם.

המכשפה הקטנה והעורב עפו מעל יער. הם ראו שתי נשים זקנות
שחיפשו עצי הסקה יבשים. הן נראו עייפות וחלשות.
"אולי תעזרי להן?" אמר העורב.

המכשפה הקטנה הוציאה את השרביט שלה. "בואי הרוח!" קראה.
קמה רוח חזקה והורידה הרבה ענפים יבשים. היה לזקנות הרבה
עצים להסקה.

אבל כשהזקנות הלכו הביתה עם סלים מלאי ענפים יבשים הן פגשו את שומר היער.
"אסור לאסוף כאן עצים!" צעק "לא רוצה לראות אתכן כאן יותר!"

המכשפה הקטנה התרגזה מאוד, וחליטה ללמד אותו לקח. היא מיד קסמה סל מלא ענפים והתישבה לידו. "הו, הנה עוד אחת" זעק השומר. הוא רצה לגרש אותה, אבל בלי לדעת מדוע בירך אותה יפה.

"את וודאי עייפה" אמר "אביא ברצון את הסל לביתך." והשומר
המקוסם הביא את המכשפה הקטנה ביחד עם הסל ועם העורב
לביתם.

אחר כך חטב יפה את העץ, סידר אותו בערמה, נפרד בנימוס וברח.
בעצמו לא הבין מה גרם לו לעזור לזקנה, אבל התעייף מאוד והחליט
מעכשיו לא לגשת לאוספות ענפים יבשים ביער.

למחרת המכשפה הקטנה יצאה לשוק בעיר. היו שם אנשים רבים, היה רועש ושמח. אבל ליד הגדר ישבה ילדה עם סל פרחי ניר. היא הייתה עצובה מאוד כי איש לא רצה לקנות אותם.

"אולי תעזרי לקטנה זו" לחש העורב. הם ניגשו לילדה והמכשפה
הקטנה נגעה בשרביט בסל. הפרחים קיבלו צבעים יותר יפים והפיצו
ריח יותר יפה מפרחים אמיתיים.

המשך בחלק 2